

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Tomáše Rychlého a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Štěpána Výborného v právní věci žalobkyně: **ENTERPRISE ZN s.r.o.**, se sídlem Dr. Milady Horákové 2240/2, Znojmo, zastoupená Mgr. Filipem Lederem, advokátem se sídlem Opletalova 1284/37, Praha 1, proti žalované: **Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát**, se sídlem Štěpánská 796/44, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 9. 11. 2023, č. j. 62 A 75/2022 – 51,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne 15. 8. 2022, č. j. ČOI 102834/22/O100/Dvo/Št, zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí České obchodní inspekce, inspektorátu Jihomoravského a Zlínského (dále jen „*správní orgán I. stupně*“) ze dne 20. 6. 2022, č. j. ČOI/78233/22/3000/R/N, kterým byla žalobkyně shledána vinnou ze spáchání přestupku podle § 24 odst. 7 písm. l) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění účinném do 5. 1. 2023 (dále jen „*zákon o ochraně spotřebitele*“), za což jí byla uložena

pokuta ve výši 2 000 Kč. Tohoto přestupku se měla žalobkyně dopustit tím, že dne 22. 12. 2021 jako prodávající dle § 2 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně spotřebitele v rozporu s § 13 téhož zákona řádně neinformovala o podmínkách uplatnění práv z vadného plnění (dále též „reklamace“), když v obchodních podmínkách na internetových stránkách www.petdiscont.cz, na kterých provozuje internetový obchod s chovatelskými potřebami, v části NEJČASTĚJŠÍ DOTAZY A ODPOVĚDI K REKLAMACÍM v bodě č. 3 uvedla, že lhůta pro vyřízení reklamace „počíná běžet následující den po doručení zboží prodejci“. Podle správního orgánu I. stupně takto poskytnutou informaci nelze považovat za řádnou, jelikož za okamžik uplatnění reklamace se považuje den, kdy projev vůle spotřebitele uplatnit reklamaci dojde prodávajícímu, a doručení reklamovaného zboží není podmínkou pro uplatnění reklamace, byť může být vyžadováno z důvodu posouzení vady.

[2] Proti rozhodnutí žalované podala žalobkyně žalobu ke Krajskému soudu v Brně (dále jen „*krajský soud*“), který ji rozsudkem ze dne 9. 11. 2023, č. j. 62 A 75/2022 – 51, jako nedůvodnou zamítl.

[3] Podle krajského soudu bylo nesporné, že žalobkyně ve svých obchodních podmínkách podminila počátek běhu lhůty pro vyřízení reklamace faktickým doručením reklamovaného zboží spotřebitelem prodávajícímu. Předmětem řízení před krajským soudem pak byla otázka, zda lze takovou skutečností počátek lhůty pro vyřízení reklamace ve smyslu § 19 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele podmínit či nikoliv, neboť by šlo o ujednání odchylovající se od zákonné úpravy v neprospěch spotřebitele, a tedy o ujednání nezákonné.

[4] Krajský soud se ztotožnil se závěrem žalované, že zákon spotřebiteli nestanovuje obecnou povinnost předat současně s uplatněním práv z vadného plnění zakoupené zboží, a v této souvislosti odkázal též na rozhodovací praxi Nejvyššího soudu. Podle krajského soudu si lze představit širokou škálu výrobků, jejichž povinné předání prodávajícímu by pro spotřebitele bylo fakticky nemožné či problematické (např. kvůli jejich hmotnosti, velikosti či křehkosti), případně by s ohledem na hodnotu zboží nebo povahu vady nebylo účelné. Toto pak krajský soud dovodil i ve vztahu k části zboží, které na svých stránkách nabízí žalobkyně a jehož povinné zaslání do místa jejího podnikání by spotřebiteli činilo značné obtíže (např. chladicí boxy, akvária, terária, fontány nebo voliéry).

[5] Argumentaci žalobkyně, že veškeré jí nabízené zboží je kupujícím dopravováno prostřednictvím poštovních zásilek, a doprava tohoto zboží prostřednictvím poskytovatele přepravních služeb je tedy vždy možná, neshledal krajský soud přílehavou. Krajský soud uvedl, že v obecné rovině je nepochybně možné zboží, které bylo spotřebiteli doručeno prostřednictvím poskytovatele poštovních služeb, doručit i stejným způsobem nazpět prodávajícímu, v některých případech to však nepůjde bez nepřiměřených obtíží pro spotřebitele. Nadto je dle krajského soudu rozdíl mezi dopravováním zboží prostřednictvím poskytovatelů přepravních služeb ze strany internetového obchodu a ze strany spotřebitele s ohledem na množství zásilek, frekvenci jejich odesílání a s tím související vnitřní logisticko-organizační procesy a případně též cenu. Právě z tohoto důvodu je podle krajského soudu počátek lhůty pro vyřízení reklamace stanoven jako okamžik oznámení a vytknutí vady spotřebitelem prodávajícímu. Takto stanovený počátek lhůty pro vyřízení reklamace totiž na spotřebitele neklade žádné dodatečné povinnosti, které by mu při uplatnění práva z vadného plnění měly činit nepřiměřené obtíže. Zákon o ochraně spotřebitele rovněž

pokračování

nestanoví žádnou kvalifikovanou formu pro uplatnění reklamace, spotřebitel tak může zvolit jakoukoliv formu, kterou se informace o uplatnění reklamace prokazatelně dostane do sféry prodávajícímu (např. poštou, e-mailem, telefonicky či osobně). Počátek lhůty pro vyřízení reklamace podmíněný doručením zboží prodávajícímu přitom tuto obecnost a variabilitu podle krajského soudu zjevně nerespektuje.

[6] S ohledem na to, že pro přezkoumání vady není vždy nutné zboží dopravit prodávajícímu, nepřisvědčil krajský soud ani argumentaci žalobkyně, že je jí předvídaný způsob průběhu reklamačního procesu pro spotřebitele výhodnější, neboť je již od počátku informován o nutnosti předložit zboží k přezkumu vytýkaných vad, načež zašle uplatnění reklamace i vadný výrobek v rámci jedné zásilky, a ušetří tedy jedno poštovné.

[7] Krajský soud se dále neztotožnil ani s tvrzením žalobkyně, že je jí předvídaný způsob reklamace pro spotřebitele časově výhodnější. Uvedl, že v situaci, kdy spotřebitel může zboží odeslat např. až týden po zjištění vady, lhůta pro vyřízení reklamace u zákonem předvídaného způsobu reklamace běží již od samotného uplatnění práv z vadného plnění a k jejímu zastavení dochází až poté, co je spotřebitel prodávajícím vyzván k součinnosti (např. k zaslání zboží) a pouze do té doby, než tuto součinnost poskytne. Ve srovnání se lhůtou pro vyřízení reklamace předpokládanou žalobkyní, je tedy tato lhůta kratší o dobu mezi uplatněním reklamace a doručením výzvy k součinnosti.

[8] Krajský soud rovněž uvedl, že žalobkyní předvídaný způsob reklamace pro spotřebitele není ani srozumitelnější. Podle krajského soudu lze předpokládat, že průměrný spotřebitel, který by si zakoupil zboží u žalobkyně, je dostatečně informován o zákonem předvídaném postupu reklamačního procesu. Větší srozumitelnosti žalobkyní stanoveného postupu oproti zákonné úpravě se proto nelze dovolávat, naopak vzhledem k tomu, že se žalobkyní stanovený postup od zákonné úpravy liší, může být nastalá situace pro spotřebitele spíše matoucí.

[9] Proti rozsudku krajského soudu podává žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[10] Napadený rozsudek je dle stěžovatelky nepřezkoumatelný, jelikož krajský soud nevysvětlil, proč považoval ujednání obsažené v obchodních podmínkách stěžovatelky za neplatné. Vedle toho se podle ní krajský soud nevypořádal s některými žalobními námitkami. Konkrétně se mělo jednat o námitku, že § 19 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele výslovně umožňuje smluvním stranám prodloužit délku lhůty pro vyřízení reklamace. Dále se dle stěžovatelky krajský soud nevypořádal s tím, že jí navrhovaný způsob reklamace je pro spotřebitele ve svém důsledku rychlejší, srozumitelnější a snižuje jeho náklady. Odůvodnění krajského soudu ohledně subjektivních překážek na straně spotřebitele a hypotetické situace, kdy stěžovatelčin způsob reklamace bude pro spotřebitele méně výhodný, dle stěžovatelky nelze považovat za „dostatečnou právní argumentaci“.

[11] Stěžovatelka dále brojí proti závěru krajského soudu, že podmínění počátku lhůty k vyřízení reklamace doručením reklamovaného zboží prodávajícímu je pro spotřebitele nevýhodné, a tedy i nezákonné. Tvrdí, že argumentace krajského soudu ohledně možných

problémů spotřebitele s odesláním některého zboží se týká otázky, zda spotřebitel je či není povinen zboží odeslat. Tuto povinnost však podle stěžovatelky upravuje § 1922 odst. 1 občanského zákoníku. Dle názoru stěžovatelky je tedy předmětem řízení otázka, zda má být zboží zasláno již společně s uplatněním reklamace nebo až na výzvu prodávajícího, přičemž pokud by spotřebitel měl problém s odesláním zboží, bude jej mít v obou případech.

[12] Stěžovatelka pak má za to, že její způsob reklamace je pro spotřebitele výhodnější, neboť ten již od počátku ví, jak bude proces vyřizování reklamace probíhat, a může se na něj připravit. Pokud spotřebitel předem ví, že bude třeba zboží při reklamaci zaslat zpět stěžovateli, učiní tak již v rámci první zásilky společně s uplatněním reklamace, což mu šetří čas i náklady na poštovné. Spotřebitele pak není třeba obtěžovat dalšími výzvami k součinnosti a zastavovat tím běh lhůty k vyřízení reklamace, která je následně vyřízena rychleji. Navíc je podle stěžovatelky pro spotřebitele srozumitelnější počítání lhůty, která se nemusí stavět. Stěžovatelka pak poukazuje na skutečnost, že spotřebitelé v jejím internetovém obchodě nakupují, přičemž její obchodní podmínky akceptují. Podle stěžovatelky se proto § 1812 odst. 2 občanského zákoníku neuplatní.

[13] Dle stěžovatelky se neuplatní ani § 1814 odst. 1 písm. a) občanského zákoníku, jelikož ten zakazuje ujednání, která vylučují nebo omezují spotřebitelova práva z vadného plnění. Stěžovatelčin způsob reklamace však práva z vadného plnění neomezuje ani nevylučuje, pouze zachycuje skutečnost, že pro vyřízení reklamace je nutné předložení věci prodávajícímu.

[14] Dále stěžovatelka uvádí, že podle § 19 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele je možné smluvní prodloužení lhůty pro vyřízení reklamace. Podle stěžovatelky tedy není důvod k tomu, aby se strany nemohly dohodnout taky na změně počátku této lhůty, když stejného výsledku lze fakticky dosáhnout i jejím prodloužením.

[15] Žalovaná se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožňuje s napadeným rozsudkem a odkazuje na jeho odůvodnění a na své rozhodnutí. Uvádí, že předmětem řízení není platnost či neplatnost ujednání obsaženého v obchodních podmínkách stěžovatelky, ale porušení povinnosti stěžovatelky informovat spotřebitele o rozsahu, podmínkách a způsobu uplatnění práva z vadného plnění podle § 13 zákona o ochraně spotřebitele. Informování spotřebitele v jeho neprospěch v rozporu s relativně kogentním ustanovením občanského zákoníku podle žalované nelze považovat za splnění této informační povinnosti.

[16] Dále žalovaná zdůrazňuje, že uložení povinnosti doručit reklamované zboží prodávajícímu může spotřebiteli v některých situacích způsobit značné obtíže a v konečném důsledku jej odradit od uplatnění reklamace, čímž může dojít i k omezení nebo vyloučení práv z vadného plnění.

[17] Co se týče možnosti prodloužení lhůty pro vyřízení reklamace, k tomu žalovaná uvádí, že tuto možnost zákon vztahuje pouze k délce lhůty, nikoliv k jejímu počátku, a navíc pouze v konkrétních případech, nikoliv plošně v obchodních podmínkách.

[18] Nejvyšší správní soud nejdříve hodnotil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 102, věta první s. ř. s.), proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102

pokračování

s. ř. s. přípustná, a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud poté přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[19] Kasační stížnost není důvodná.

[20] Nejvyšší správní soud nejprve přistoupil k posouzení námitky nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu. Případnou nepřezkoumatelností rozsudku je totiž povinen se podle § 109 odst. 4 s. ř. s. zabývat z úřední povinnosti, a to i bez námitky stěžovatelky. Vlastní přezkum rozsudku je pak možný pouze za předpokladu, že splňuje kritéria přezkoumatelnosti, tedy že je srozumitelný a vychází z důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku jeho rozhodnutí. Tato kritéria napadený rozsudek splňuje.

[21] Krajský soud v rozsudku řádně a srozumitelně vyložil důvody svého rozhodnutí, vypořádal se se všemi podstatnými žalobními námitkami a jeho závěry jsou podpořeny srozumitelnou a logickou argumentací (viz odstavce 8 až 22 napadeného rozsudku). O tom, že je napadený rozsudek opřen o dostatek relevantních důvodů, ostatně svědčí i skutečnost, že stěžovatelka s jeho závěry věcně polemizuje v kasační stížnosti, což by v případě nepřezkoumatelnosti rozsudku fakticky nebylo možné.

[22] Stěžovatelka nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku spatřuje v tom, že krajský soud dostatečně nevysvětlil, proč ujednání obsažené v obchodních podmínkách stěžovatelky o odsunutí počátku lhůty pro vyřízení reklamace považoval za neplatné. K tomu Nejvyšší správní soud předně uvádí, že krajský soud ve svém rozsudku nekonstatoval, že by toto ujednání bylo neplatné. Touto otázkou se krajský soud vůbec nezabýval. Krajský soud se zabýval pouze otázkou zákonnosti podmínění počátku lhůty pro vyřízení reklamace doručením reklamovaného zboží zpět prodávajícímu. Dospěl přitom k závěru, že takový postup je nezákonný, neboť by se jednalo o ujednání, které se odchyluje od ustanovení zákona v neprospěch spotřebitele. Poukazování na jednotlivé nevýhody stěžovatelčina způsobu reklamace pro spotřebitele (případně vyvracení stěžovatelkou tvrzených výhod) přitom tvoří podstatnou část argumentace krajského soudu (viz závěry krajského soudu rekapitulované v odstavcích [4] až [8] tohoto rozsudku). Není tedy pravdou, že by krajský soud v napadeném rozsudku dostatečně nevysvětlil, v čem nezákonnost tohoto způsobu reklamace spatřuje. Pouze pro úplnost pak Nejvyšší správní soud dodává, že dle § 1812 odst. 2 občanského zákoníku je následkem této nezákonnosti, že se k takovému ujednání nepřihlíží.

[23] Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že soudy nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. Takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud v nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, v němž uvedl, že „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich

závěrů je sama o sobě dostatečná.“ Pokud se tedy krajský soud výslovně nevyjádřil k dílčímu argumentu, že dle § 19 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele je možné lhůtu k vyřízení reklamace dohodou stran prodloužit, a tedy by mělo být možné i změnit její počátek, nezpůsobuje to nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Jak již bylo uvedeno výše, krajský soud v napadeném rozsudku dospěl k závěru, že počátek lhůty pro vyřízení reklamace nelze podmiňovat doručením reklamovaného zboží zpět prodávajícímu. Za této situace by již bylo nadbytečné, aby se krajský soud vyjadřoval k možnosti změny počátku této lhůty dohodou stran, neboť i pokud by to bylo možné, nebylo by to s ohledem na závěry krajského soudu možné učinit tak, jak to tvrdila stěžovatelka.

[24] Kasační důvod ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tedy není dán.

[25] Nejvyšší správní soud se následně zabýval kasačními námitkami, kterými stěžovatelka brojí proti závěru krajského soudu o nezákonnosti jejího způsobu stanovení počátku lhůty pro vyřízení reklamace [kasační důvod ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

[26] Stěžovatelka v kasační stížnosti vychází z předpokladu, že § 1922 odst. 1 občanského zákoníku ukládá spotřebiteli povinnost zaslat reklamovanou věc zpět prodávajícímu k přezkoumání vad, a následně argumentuje, že zasílání reklamované věci společně s uplatněním reklamace je pro spotřebitele výhodnější než zasílání reklamované věci až po výzvě od prodávajícího. Tento předpoklad je však chybný.

[27] Jak již v napadeném rozsudku správně uvedl krajský soud (přičemž stěžovatelka tuto jeho argumentaci zcela pomíjí), podle § 1922 odst. 1 občanského zákoníku platí, že *jakmile nabyvatel zjistí vadu, vytkne ji bez zbytečného odkladu zciziteli a předmět plnění zciziteli předá, nebo jej podle jeho pokynů uschová nebo s ním jinak vhodně naloží tak, aby vada mohla být přezkoumána.* Dle tohoto ustanovení je tedy spotřebitel povinen zciziteli (zde stěžovatelce) umožnit, aby mohl vytýkanou vadu zboží prozkoumat. Předání zboží je pak pouze jedním ze způsobů, jak toho lze dosáhnout, nikoliv obecným pravidlem. K tomuto závěru dospěl i Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 22. 3. 2017, sp. zn. 33 Cdo 2694/2016, v němž uvedl, že „[p]latí, že *jakmile kupující zjistí vadu, musí to bez zbytečného odkladu oznámit prodávajícímu a předmět plnění mu předat nebo jej podle jeho pokynů uschovat nebo s ním jinak vhodně naložit tak, aby vada mohla být přezkoumána.* Prodávající se tedy může se spotřebitelem domluvit i na jiném způsobu zkoumání předmětu koupě, např. na základě fotografií, videa natočeného spotřebitelem, prohlídky servisním technikem v místě bydliště spotřebitele apod.“ Neexistenci obecné povinnosti předložit reklamovanou věc prodávajícímu pak dovodil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 6. 2018, č. j. 6 As 16/2018 – 27, kde uvedl, že „[p]okud se stěžovatel dále brání tím, že se nemohlo jednat o řádnou reklamaci, protože spotřebitel mu předmětnou věc spolu se záručním listem nepředložil, tak k tomu je nutné uvést, že žádná taková povinnost spotřebiteli není uložena ani zákonem o ochraně spotřebitele, a rovněž nevyplývá ani z NOZ.“

[28] V nyní projednávané věci tedy není rozhodné, zda je pro spotřebitele výhodnější reklamovanou věc zaslat stěžovatelce společně s uplatněním reklamace nebo až po její výzvě, jelikož spotřebitel nemá povinnost reklamované zboží pro přezkoumání vad automaticky zasílat zpět prodávajícímu. Naopak je to prodávající, kdo je povinen po obdržení uplatnění reklamace danou reklamaci řádně posoudit a zvolit vhodný způsob zkoumání vytýkaných

pokračování

vad, který povede k co nejúčinnějšímu a nejefektivnějšímu vyřízení reklamace (srov. citovaný rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 33 Cdo 2694/2016).

[29] Stěžovatelčin způsob stanovení počátku lhůty pro vyřízení reklamace tuto její povinnost individuálního posouzení reklamace ignoruje, a naopak spotřebitele paušálně nutí, aby jí reklamovanou věc vždy zaslal zpět. Zjevně se tedy jedná o odchýlení od zákonné úpravy reklamace, které je v rozporu s § 1812 odst. 2 občanského zákoníku v neprospěch spotřebitele, jelikož se mu stěžovatelka snaží uložit povinnost, která mu ze zákona nevyplývá. Není rozhodné, zda zákazníci stěžovatelky s tímto způsobem vyřizování reklamace souhlasí. Zákonná ochrana spotřebitele má kogentní povahu a uplatní se bez ohledu na to, zda s nezákonným smluvním ujednáním spotřebitel souhlasí či nikoliv.

[30] Navíc, jak již uvedl krajský soud, povinné vracení zboží stěžovatelce k přezkoumání vad může spotřebitelům v některých případech způsobovat značné obtíže (např. u objemného nebo těžkého zboží), případně se může s ohledem na povahu konkrétní uplatňované vady jevit jako neúčelné a neefektivní (např. u chybějící části zboží by spotřebitel musel zaslat zboží zpět, aby mu jej následně stěžovatelka zase vrátila pouze s doplněnou chybějící částí). Vynucování takového postupu i v těchto situacích pak v konečném důsledku může spotřebitele odradit od uplatňování jeho práv z vadného plnění, čímž, jak správně uvádí žalovaná, dojde v rozporu s § 1814 odst. 1 písm. a) občanského zákoníku k jejich faktickému omezení, resp. vyloučení.

[31] Co se týče argumentace stěžovatelky ohledně možnosti odložení počátku lhůty pro vyřízení reklamace dohodou stran dle § 19 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele, ani této Nejvyšší správní soud nepřisvědčuje. I v případě, že by odložení počátku této lhůty dohodou stran bylo obecně možné, by jej totiž z výše uvedených důvodů nebylo možné vztáhnout k okamžiku doručení zboží zpět stěžovatelce.

[32] Vzhledem k výše uvedenému Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud nepochybil, pokud dospěl k závěru, že podmínění počátku běhu lhůty pro vyřízení reklamace doručením reklamovaného zboží zpět stěžovatelce, je nezákonné.

[33] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou, a to dle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.

[34] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1, větou první s. ř. s., ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatelka v řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, která by jinak měla právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady nad rámec její úřední činnosti nevznikly. Nejvyšší správní soud proto nepřiznal náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti žádnému z účastníků.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 19. září 2024

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu